

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	17.1.2020. 9:07:40	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/178	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-7	spis	0

U IME REPUBLIKE HRVATSKA

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojtić te Ljiljani Lijić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, koju zastupa opunomoćenica [redacted] radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 12. prosinca 2019., a objavljene 20. prosinca 2019.

presudio je

I. Poništava se odluka tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/153, Urbroj: 376-04-19-4 od 23. srpnja 2019. i predmet se vraća na ponovni postupak.

II. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova upravnog spora kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/153, Urbroj: 376-04-19-4 od 23. srpnja 2019., u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora [redacted] ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: [redacted] dok je u točki 2. izreke u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten.

Protiv osporavane Odluke tužitelj je pravodobno podnio tužbu zbog povrede pravila upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Tužitelj u tužbi navodi da je zahtjev za rješavanje spora podnio zbog obavljanja necjelovite usluge od strane Hrvatske pošte (u nastavku: HP) glede preporučene pošiljke prijemnog broja: [redacted] odnosno sudskog pismena za koje je predviđena obvezna druga dostava, a za kojeg je HP preko svog službenog dokumenta, Obavijesti o prispijeću pošiljke od 11. prosinca 2018. napisala da se radi o običnoj preporučenoj pošiljci koja se nakon isteka roka od pet radnih dana za preuzimanje pošiljke vraća pošiljatelju. Tužitelj u tužbi navodi da nije prihvatio objašnjenje i isprike HP-a iz njezinog odgovora br. HP-05/12/2/1-10231/19

od 3. travnja 2019. kako se radilo o „nenamjernom previdu“ prilikom ispisivanja Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke, budući da su se isti „nenamjerni previdi“ ponavljali u do tad zabilježenih čak 108 slučajeva, od kojih da je HP priznala vlastitu odgovornost u dotad 34 okončana postupka, a koje je tužitelj dostavio Povjerenstvu za pritužbe potrošača HP-a (u nastavku: Povjerenstvo) u svojoj žalbi od 30. travnja 2019.

Tužitelj nadalje navodi, da bi zataškao takvo nezakonito postupanje HP-a da se tuženik u pobijanoj odluci nigdje nije očitovao o (dotad) 34 okončana postupka u kojima je HP ispisivala svoje isprike o „nenamjernim previdima“, dok da je za obavljanje necjelovite poštanske usluge u ovoj pravnoj stvari utvrdio da je nije ni bilo, odnosno da je HP obavila cjelovitu poštansku uslugu, unatoč dokazanom pogrešnom ispisivanju Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke. Iz tog razloga da tuženik nepotpuno navodi čl. 2. st. 1. toč. 21. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU) prema kojem je poštanska usluga ona usluga koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje, pa budući da su svi navedeni elementi obavljani - sudsko pismeno je ipak dostavljeno tužitelju, da se po mišljenju tuženika u ovoj pravnoj stvari (navodno) radi o cjelovito obavljenoj poštanskoj usluzi.

Tužitelj se poziva na odredbu čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a koja definira pojam poštanske usluge kao one usluge koja uključuje svako postupanje s poštanskim pošiljkama od strane HP-a, a naročito prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka te zaključuje da ta četiri navedena elementa (prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje) nisu jedina četiri elementa koji definiraju obavljanje poštanskih usluga, nego četiri možda najvažnija elementa i da je ispisivanje Obavijesti o prispijeću pošiljke (što je službeni dokument HP-a), također sastavni dio obavljanja poštanske usluge, pa da se u ovoj pravnoj stvari nesporno radi o obavljanju necjelovite poštanske usluge.

Također navodi, da je nezakonita tvrdnja tuženika kako je u ovoj pravnoj stvari HP postupila sukladno čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge, jer da je HP morala na Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke navesti podatke o obveznoj drugoj dostavi, a što HP nije učinila, dok da se čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge uopće ne odnosi za preporučene pošiljke za koje je obvezna druga dostava.

Osim toga, da obavljanje osobne dostave poštanske pošiljke, kojeg propisuje čl. 85. st. 5. ZUP-a (na kojeg se tuženik pozivao) nije ista pravna stvar kao obavljanje cjelovite poštanske usluge, pa da njihovo prisilno povezivanje i poistovjećivanje tuženik koristi da bi lažno prikazao činjenično stanje.

U odnosu na tvrdnju tuženika prema kojoj nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a, a što da je navodno sukladno odredbama ZPU-a, tužitelj navodi da je navedena tvrdnja nezakonita i kontradiktorna i to stoga što da tuženik odmah u sljedećoj rečenici, na trećoj stranici obrazloženja pobijane odluke, navodi da tužitelj u odnosu na Povjerenstvo može pokrenuti inspekcijski nadzor sukladno čl. 59. ZPU-a. Tužitelj tvrdi da je tuženik sukladno čl. 59. st. 1. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok da je čl. 56. st. 2. toč. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge, pa da stoga tuženikove tvrdnje smatra nezakonitim i manipulativnim. Također je naveo da tuženik namjerno ignorira nezakonita postupanja HP-a, u do sada utvrđena i dokazana čak 19 okončana postupka, u kojima da je HP priznala vlastite greške, pripisujući ih tzv. „nenamjernim previdima“, kada da je potpuno jednako, kao i u ovom predmetnom postupku pogrešno ispisala 34 Obavijesti o prispijeću poštanskih pošiljaka. Posebno ističe da se sve ovo dogodilo u vremenskom periodu od samo osam mjeseci, odnosno od 22. listopada 2018. kad je HP donijela prvu svoju ispriku zbog tzv. „nenamjernih previda“ do 2. srpnja 2019. kada je HP donijela zasada zadnju, 39-u ispriku zbog istih tzv. „nenamjernih previda“ pa da je stoga nesporno da se HP, uz zaštitu i protekciju Povjerenstva i tuženika na taj način izruguje tužitelju, ali i zakonskim propisima Republike Hrvatske.

Iz navedenog razloga tužitelj predlaže poništenje odluke tuženika i da sud utvrdi kako se u ovom predmetnom postupku, temeljem 39 ostalih postupaka okončanih istim priznanjima HP-a o tzv. „nenamjernim previdima“ prilikom ispisivanja pogrešnih Obavijesti o prispijeću pošiljki radi o namjernom nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, sve sukladno čl. 22. st. 3. ZUS-a, uz održavanje ročišta.

Tuženik je u svom odgovoru na tužbu osporio tužbene navode tužitelja, ističući kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz čl. 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09, dalje ZUP-a) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz čl. 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom čl. 98. st. 5. ZUP-a.

Da je u konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik utvrdio kako je HP u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi čl. 54. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje ZPU-a), odredbi čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP-a, koji sadrži opće odredbe uručenja poštanskih pošiljaka. Da je u upravnom postupku koji se vodio pred tuženikom nesporno utvrđeno kako je HP prvi pokušaj dostave izvršila 11. prosinca 2018.; da obzirom da tužitelj nije zatečen na adresi, da je tužitelju ostavljena Obavijest o prispijeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem se pošiljka može preuzet; da je tijekom postupka uručenja predmetne pošiljke učinjena pogreška koja se ogleda u pogrešnom ispisivanju obavijesti o prispijeću pošiljke, međutim da je unatoč utvrđenom propustu HP-a ugovorena poštanska usluga uručenja pošiljke izvršena u cijelosti, obzirom da je predmetna pošiljka uručena tužitelju 17. prosinca 2018. sukladno informacijama zaprimljene obavijesti, u prostorijama poštanskog ureda Split.

Tuženik nadalje navodi da je sasvim pogrešno shvaćanje tužitelja prema kojem se poštanska usluga sastoji od drugih elemenata izuzev navedena četiri, u prilog tome, da osim odredbe čl. 2. st. 1. toč. 21. ZPU-a govori i odredba članka 15. ZPU-a kojom je regulirana univerzalna usluga i kojom da je jasno definirano koje poštanske usluge ista obuhvaća. Pojašnjava da je tom odredbom propisano kako ista obuhvaća isključivo prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, a da je navedeno postupanje prema dokumentaciji koja je priložena spisu, u konkretnom slučaju bilo i izvršeno od strane HP-a.

Da u prilog navedenom zaključku, da ispisivanje obavijesti ne predstavlja zaseban element poštanske usluge, također govori i odredba članka 37. ZPU-a kojom je regulirano uručenje i prema kojoj da jasno proizlazi zaključak da je ispisivanje obavijesti o prispijeću samo jedan od načina uručenja poštanske pošiljke, koji se obavlja samo u slučaju da uručenje nije moguće sukladno odredbama čl. 37. st. 1. do 4. ZPU-a i da eventualni propusti u ispisivanju obavijesti o prispijeću pošiljke predstavljaju određene tehnološke propuste za koje, prema odredbama ZPU-a, nije predviđena odgovornost davatelja poštanske usluge.

U odnosu na tužbene navode tužitelja da je pogrešna tvrdnja tuženika prema kojoj tuženik nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a budući da je tuženik sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok da je odredbom čl. 56. st. 2. toč. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge, zbog čega da tuženikove tvrdnje smatra nezakonitim i manipulativnim, pogotovo zbog činjenice kako je tuženik u svojoj ranijoj odluci utvrdio da ipak može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om, tuženik je je istakao kako tužitelj u svojoj tužbi pogrešno spaja dva različita postupka u jedan pa tako smatra da je njegov zahtjev, koji se odnosi na poništavanje odluka HP-a i utvrđivanu nespornog činjeničnog stanja u kojem se radi o namjernom nezakonitom postupanju HP-a, a ne o nenamjernom previdu, dopušten obzirom na odredbe čl. 59. ZPU-a.

Nadalje ističe kako su odredbom čl. 54. ZPU-a jasno propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanjem spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama čl. 55. ZPU-a vezano za konkretnu poštansku uslugu, za koju je korisnik prethodno proveo postupak rješavanja prigovora i pritužbe pri davatelju poštanskih usluga, dok da bi se povodom gornjeg zahtjeva tužitelja prema odredbama ZPU-a mogao provesti postupak inspekcijskog nadzora, sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a, a koji kao zasebni postupak, provodi poštanski inspektor i u slučaju da utvrdi povredu ZPU-a donosi rješenje.

Stoga, a imajući u vidu da je predmetna pošiljka uručena tužitelju, da proizlazi kako je HP postupila u skladu s odredbama ZPU-a, ZUP-a i Općih uvjeta te da je stoga tuženik zaključio kako u konkretnom slučaju nema pravne osnove za usvajanjem zahtjeva tužitelja, radi čega je predložio da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Rješenjem ovog Suda poslovni broj 3UsI-432/19-5 od 7. studenog 2019. pozvana je zainteresirana osoba HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb da sudjeluje u predmetnom upravnom sporu te joj je dostavljena tužba tužitelja s priložima, kao i odgovor na tužbu tuženika na očitovanje, a sve u skladu s odredbom čl. 23. st. 5. i čl. 32. st. 1. i st. 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10,143/12,152/14,94/16 i 29/17, dalje ZUS-a).

Zainteresirana osoba HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb dostavila je ovom Sudu odgovor na tužbu od 19. studenog 2019. u kojem je navela da je predmetna pošiljka prijamnog broja [] [] zaprimljena na uručenje 06.12.2018., da prilikom prvog pokušaja uručnja predmetne pošiljke 11.12.2018. tužitelj nije zatečen na adresi, slijedom čega da je poštar putem elektroničkog komunikatora ispisao Obavijest o prispjeću pošiljke, međutim da u navedenoj Obavijesti o prispjeću pošiljke nije bio sadržan podatak o danu kada će se obaviti druga dostava, nego da su bili ispisani podaci da će se pošiljka nakon isteka roka za preuzimanje vratiti pošiljatelju.

Da je do navedenog nenamjernog previda došlo iz razloga što je kod zaduženja pošiljke u novoj aplikaciji „Digitalni poštar“ pošiljka zadužena kao preporučena pošiljka, a ne kao pismeno koje se mora dostaviti sukladno odredbi čl. 85. Zakona o općem upravnom postupku. Unatoč naprijed opisanom previdu iz sadržaja Obavijesti o prispjeću pošiljke, da je predmetna pošiljka uručena tužitelju dana 17.12.2018. godine, zbog čega propust u ispisanom sadržaju Obavijesti u prispjeću pošiljke u konkretnom slučaju može predstavljati samo tehnološki propust za koji prema odredbama Zakona o poštanskim uslugama nije predviđena odgovornost davatelje poštanske usluge. Da je iz navedenog i više nego razvidno kako je HP, ovdje zainteresirana osoba, u konkretnom slučaju u cijelosti izvršila poštansku uslugu uručnja predmetne pošiljke.

Navodi da je odredbom čl. 15. Zakona o poštanskim uslugama definirana poštanska usluga, a koja usluga sukladno navedenoj odredbi isključivo obuhvaća: prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke te da su u tom smislu i navodi tužitelja da zainteresirana osoba nije obavila poštansku uslugu činjenično i pravno neosnovani.

Zainteresirana osoba nastavno navodi kako je nedopušten zahtjev tužitelja, da se u postupku pred ovim sudom ili pak u postupku pred tuženikom postupanje zainteresirane osobe u općenitom smislu utvrdi kao nezakonito i necjelovito.

Da su odredbom čl. 54. Zakona o poštanskim uslugama jasno propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanja spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama čl. 55. Zakona o upravnim sporovima, i to isključivo u odnosu na konkretnu poštansku uslugu, za koju je korisnik prethodno proveo postupak rješavanja prigovora i pritužbe kod davatelja poštanske usluge.

S naprijed navedenim u vezi, zainteresirana osoba skreće pozornost da je u odnosu na uručenje ovdje predmetne pošiljke prijamni broj [] kod iste proveden postupak u povodu prigovora i pritužbe tužitelja te da je utvrđen naprijed opisan previd u sadržaju

Obavijesti o prispijeću pošiljke, koji da međutim nije bio od utjecaja na izvršenje usluge uručenja, a sve budući je predmetna pošiljka tužitelju uručena dana 17.12.2018.

Zainteresirana osoba ujedno ističe kako se za opisani previd tužitelju ispričala.

Zainteresirana osoba nadalje ističe i kako su za ovaj postupak nebitni navodi tužitelja u odnosu na postupak inspekcijskog nadzora sukladno odredbi čl. 59. Zakona o poštanskim uslugama.

Naime, postupak inspekcijskog nadzora je postupak koji provodi tuženik, a u kojem se postupku ispituje da li pružatelj poštanske uslugu istu obavlja sukladno Zakonu o poštanskim uslugama i aktima Svjetske poštanske unije i drugih međunarodnih poslova.

Da su dužnosti i ovlaštenja tuženika u postupku inspekcijskog nadzora propisani odredbom čl. 60. Zakona o poštanskim uslugama te da je istom predviđen nadzor pružanja poštanskih usluga, a eventualno donesene odluke u tako provedenom postupku da nisu od utjecaja na prethodno pokrenute pojedinačne postupke koji se vode po prigovorima korisnika. Stoga je predložila da Sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja.

Na ročištu održanom pred ovim Sudom 12. prosinca 2019. stranke su ustrajale u svojim do sada iznijetim navodima kako u tužbi, tako i odgovoru na tužbu, dok se opunomoćenica tuženika pozvala na praksu Europskog suda za ljudska prava u predmetu Hennings protiv Njemačke od 16. prosinca 1992., kao i na odluku Stavicki protiv Poljske broj 47711/99 od 10. veljače 2000., te na presudu Visokog upravnog suda RH posl. broj Usž-1093/18-2 od 26. rujna 2019.

Opunomoćenica tuženika je ujedno navela da naknadu zbog neobavljene usluge može ostvariti isključivo pošiljatelj predmetne pošiljke koji je prema Zakonu o poštanskim uslugama i Općim uvjetima za obavljanje univerzalne usluge HP jedina ovlaštena osoba za ostvarivanje naknade štete s obzirom da je ista platila poštarinu, te da bi primatelj eventualno mogao ostvariti naknadu štete u slučaju da je pribavio pisanu izjavu pošiljatelja kojim se isti odriče prava na naknadu štete u korist primatelja.

Sud je izveo dokaze uvidom u isprave priložene spisu, kao i u spis tuženog tijela koji je ovom Sudu dostavljen uz odgovor na tužbu i sve isprave koje su istom priložene te je zaključio raspravljanje.

Opunomoćenica tuženika je zatražila trošak materijalni trošak pristupa na ročište koji se sastoji od troškova autoceste na relaciji Zagreb – Split – Zagreb, troškove goriva i troškove smještaja u hotelu 2 noći po 363,00 kune, o kojim materijalnim troškovima se obvezala Sudu dostaviti dokaz u roku od 3 dana, a najkasnije do dana objave presude.

Tužitelj, ni opunomoćenica zainteresirane osobe trošak nisu zatražili ni popisali.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, ovaj Sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Odredbom članka 54. stavka 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a), propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, *u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti* te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Prema odredbi članka 55. stavku 1. ZPU-a, u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Prema članku 38. ZPU-a, ako poseban zakon uređuje uručivanje određenih poštanskih pošiljaka na drukčiji način od načina i uvjeta utvrđenih ovim Zakonom, davatelj poštanskih usluga *mora* uručiti poštansku pošiljku na način i uz uvjete uređene posebnim zakonom.

Prema članku 42. stavak 1. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP (dalje Opći uvjeti), pod uručenjem poštanskih pošiljaka, podrazumijeva se dostava i isporuka poštanskih pošiljaka s tim da „dostava“ podrazumijeva uručenje pošiljaka na adresu primatelja, u kućni kovčežić ili poslovne prostorije korisnika, a „isporuka“ podrazumijeva uručenje pošiljaka u poštanskom uredu/sortirnici ili poštanski pretinac.

Iz podataka spisa proizlazi da je tužitelj, poštujući proceduru propisanu člankom 54. i člankom 55. stavkom 1. ZPU-a izjavio prigovor HP-u zbog necjelovito izvršene usluge, a nakon što mu je prigovor odbijen, podnio je regulatornom tijelu HAKOM-u, ovdje tuženiku, zahtjev za rješavanje spora.

Tuženik je taj zahtjev u točki 1. Odluke odbio s obrazloženjem, sadržanim u bitnom, da je HP, ovdje zainteresirana osoba, navela da je prvi pokušaj dostave izvršen 11. prosinca 2018.; da obzirom na činjenicu da tužitelj nije zatečen na adresi, da je poštar ostavio pogrešno napisanu Obavijest o prispijeću pošiljke ispisanu iz aplikacije Digitalni poštar koja je tada bila u početnoj fazi primjene, te da je nenamjernom greškom predmetna pošiljka u aplikaciji zadužena kao pismeno po upravnom postupku - posredna dostava, međutim, da je unatoč tome predmetna pošiljka uručena korisniku, ovdje tužitelju, 17. prosinca 2018.

U svom obrazloženju Odluke u odnosu na točku 1. izreke, tuženik je naveo da je bez obzira na utvrđenu nepravilnost vezanu za ispisivanje Obavijesti, predmetna pošiljka uručena korisniku sukladno odredbama članka 37. i 38. ZPU-a, odnosno odredbama članka 85. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09, dalje ZUP-a). Ujedno se pozvao i na članak 2. stavak 1. točku 21. ZPU-a kojom je definiran pojam poštanske usluge, kao usluge koja se odnosi na prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, te da su svi navedeni elementi izvršeni od strane davatelja poštanskih usluga, iz kojeg razloga je i odbio dio zahtjeva koji se odnosi na necjelovito pruženu uslugu uručjenja preporučene pošiljke, uz tvrdnju kako je HP nesporno postupila sukladno članku 85. ZUP-a i članku 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP.

U odnosu na dio zahtjeva kojim korisnik zahtjeva traži da tuženik utvrdi kako se radi o namjernom i necjelovitom postupanju HP, tuženik je u točki 2. izreke, navedeni dio zahtjeva odbacio uz obrazloženje kako nije nadležan za provedbu nadzora nad radnicima HP, niti njihovo sankcioniranje, niti za poništavanje odluka HP, pozivom na odredbu članka 41. stavak 2. ZUP-a, uz obavijest korisniku da je nadležan za pritužbu koja se odnosi na Povjerenstvo sukladno ovlaštenju iz članka 59. ZPU, ali da nisu utvrđene nepravilnosti koje bi opravdale inspeksijski nadzor i da se isti neće provoditi.

Iz dostavljenog očitovanja HP i preslike dokumentacije proizlazi da je tužitelju 11. prosinca 2018. pokušana dostava pošiljke broj: kojom prilikom tužitelj nije zatečen na adresi, te je istom ostavljena Obavijest o prispijeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem istu može preuzeti u poštanskom uredu Split. Ujedno je obaviješten da se nakon isteka roka od pet radnih dana od dana ostavljene obavijesti pošiljka vraća pošiljatelju.

Imajući u vidu nespornu činjenicu da se u konkretnom slučaju radi o uručanju preporučene pošiljke, prema pravilima o osobnoj dostavi na kućnu adresu tužitelja, a iz podataka spisa proizlazi da tužitelju nije ostavljena Obavijest da će biti pokušana druga dostava na kućnoj adresi, sukladno pravilima o osobnoj dostavi propisanim ZUP-om i Općim uvjetima, već Obavijest da će se pošiljka vratiti pošiljatelju ukoliko korisnik poštanskih usluga ne pristupi u poštanski ured u ostavljenom roku, slijedom čega je tužitelj i postupio sukladno toj Obavijesti kako se pošiljka ne bi vratila pošiljatelju te je predmetnu preporučenu pošiljku i preuzeo u poštanskom uredu, to se tužbeni navodi tužitelja ukazuju osnovanim.

U konkretnoj situaciji morala je biti vršena osobna dostava na kućnu adresu tužitelja sukladno pravilima iz članka 85. ZUP-a, a tužitelju prethodno nije ostavljena Obavijest u poštanskom sandučiću da će biti pokušana druga dostava na istom mjestu dostave, dakle na adresi tužitelja, već Obavijest da tužitelj u ostavljenom roku može preuzeti pošiljku u poštanskom uredu.

Imajući u vidu i citiranu odredbu članka 42. stavak 1. Općih uvjeta, koja pod pojmom „dostava“ podrazumijeva uručenje pošiljaka na adresu primatelja, pa kako dostava nije izvršena na kućnu adresu tužitelja, nego je tužitelju prethodno ostavljena pogrešna Obavijest koja je isključivala mogućnost drugog pokušaja osobne dostave preporučene pošiljke na adresu tužitelja, pa tako i ostavljanja pismena u poštanski sandučić, to je sukladno toj Obavijesti predmetna preporučena pošiljka isporučena tužitelju u poštanskom uredu, stoga pogrešno tuženik smatra i zaključuje da je predmetna pošiljka uručena korisniku uz poštovanje pravila osobne dostave prema članku 85. ZUP-a te sukladno članku 42. stavku 1. Općih uvjeta.

Naime, tužitelju je izvršena „isporuka“ predmetne pošiljke u smislu članka 42. stavka 1. Općih uvjeta. Kako se citiranim člankom pod uručanjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka, Sud zaključuje da je propušteno izvršiti uručenje predmetne pošiljke tužitelju na cjelovit način sukladno Općim uvjetima, pri čemu je isključivo aktivnošću tužitelja, sukladno pogrešno ostavljenoj Obavijesti predmetno pismo stvarno i zaprimio u poštanskom uredu, pa utoliko tužitelju nije pružena cjelovita ugovorena usluga uručanja preporučene pošiljke, kako osnovano tužitelj u tužbi i navodi, te je osporavanom Odlukom tuženika u točki 1. izreke povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

U odnosu na točku 2. izreke osporavane Odluke kojom je odbačen prijedlog tužitelja, Sud ističe da osnovano tužitelj u tužbi navodi da je ista kontradiktorna, jer je tuženik u obrazloženju odluke naveo da nije nadležan za utvrđivanje nezakonitog postupanja HP ili postupanja njihovih djelatnika, ali je ujedno obavijestio tužitelja da je sukladno ovlaštenju iz članka 59. ZPU nadležan za provođenje inspeksijskog nadzora koji se odnose na rad Povjerenstva, radi čega zakonitost odluke u navedenom dijelu nije moguće ispitati, jer ista nije sukladna odredbi članka 98. ZUP-a i članka 55. stavak 8. ZPU-a, kojom je propisano da odluka Agencije mora biti detaljno obrazložena.

Slijedom navedenog, a budući da osporena odluka tuženika nije zakonita, valjalo je, na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučujući u granicama tužbenog zahtjeva sukladno članku 31. stavkom 1. ZUS-a poništiti odluku tuženika, s tim da je predmet bilo potrebno vratiti tuženiku na ponovni postupak.

U ponovnom postupku tuženik je dužan nakon što otkloni ukazane nedostatke, te pravilno i potpuno utvrdi relevantno činjenično stanje, pravilnom primjenom materijalnog prava, ponovno odlučiti o zahtjevu tužitelja, pridržavajući se pritom pravnih shvaćanja i primjedaba ovog Suda, u skladu s odredbom članka 81. stavka 2. ZUS-a.

Odredbom članka 79. stavkom 4. ZUS-a propisano je da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Ako stranka djelomično uspije u sporu, sud može, s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da se troškovi raspodijele razmjerno uspjehu u sporu.

Kako je tuženik izgubio predmetni upravni spor to je valjalo odbiti zahtjev opunomoćenika tuženika za naknadom troškova predmetnog upravnog spora kao neosnovan te odlučiti kao pod točkom II. izreke.

U Splitu 20. prosinca 2019.

S U D A C

Leandra Mojtić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv točke I. izreke ove presude nije dopuštena žalba na temelju odredbe članka 66.a stavka 1. ZUS-a.

Protiv točke II. izreke ove presude dopuštena je žalba, u roku 15 dana od dana primitka pisanog opravka, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, putem ovog suda, pisano, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Žalba odgađa izvršenje odluke o trošku, a sve na temelju odredbe članka 79. st. 6. i 7. ZUS-a.

Za točnost opravka – ovlaštjeni službenik

